

Ulbrica Spes, totus quam supplex or-
bis adorat,
Eheu, quam fallax est tua sæpe
fides!

Expertus loquor hæc, expertis credere fas est:
Quos referam, reddent verba probata, doli.
Sensimus immensos per tempora longa dolores,
Assiduus trivit pectora nostra pavor.
Atra polum nubes tenebrosis abdidit umbris,
Consimiles noctis vidimus ire dies.
Horrissono strepitu coecis effusus ab antris
Per saltus boreas funera mille dedit.
Nec rapido tantum dispersa mapalia flatu
Diruit, in Regum sæviit ille domos.
Heu mihi! quam trucibus micuerunt fulmina
flammis,
Quantus ab æthereo decidit axe fragor.
Intensi graviter lugent sua vulnera montes
Glandiferæ quercus culmina tacta gemunt.
Horrea divitiis auctumni plena, coruscis
Ignibus in cineres multa redacta jacent.
Tandem cessit hiems, tempestatumque furores
Nunc penitus vires evomere suas.
Horrea non fumant, stat celso vertice quercus,
Non trepidant montes, fulmina nulla cadunt.
Non furit iratus boreas, sua lumina toto
Circumfert Phoebus jam, velut ante, polo.
Continuo mihi, Spes, dixisti: projice curas,
Nunc diris vis est omnis adempta malis.

Consum-